

ΑΝΗΚΟΥΝ ΤΑ ΔΕΛΦΙΝΙΑ ΣΤΑ ΔΕΛΦΙΝΑΡΙΑ;

ΟΤΑΝ Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΤΑ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Η βασική αίσθηση των δελφινιών είναι η ακοή. Κάθε φορά που εκπέμπουν έναν ήχο μέσα στην ποίνα, είτε για να επικοινωνήσουν μεταξύ τους είτε για να σχηματίσουν μέσω του ηχοεπιστροφικού τους συστήματος εικόνα του περιβάλλοντός τους, η τροφοίη τους κ.λπ., αυτός ο ήχος αντανακλάται από

τα σκληρά τοιχώματα και επιστρέφει στα δελφίνια από πολλές μεριές ως επαναλαμβανόμενη και βασανιστική ηχώ. «Θα δεχόταν κανείς από εμάς να τον κλείσουν σε ένα κλουβί, όσο ευρύχωρο και αν είναι αυτό, και να ζει όλη του τη ζωή ως θέμα, προκειμένου να είναι ασφαλής και να έχει εξασφαλισμένη την τροφοίη; Αυτό είναι ένα αστείο επιχείρημα που επικαλούνται συχνά οι ιδιοκτήτες των δελφινιαρίων, υποστηρίζοντας ότι στο πέλαγος τα ζώα κινδυνεύουν από τους ψαράδες», λέει ο κ. Αλέξανδρος Φραντζής, επισημικός υπεύθυνος του Ινστιτούτου Κητολογικών Ερευνών «Πέλαγος». «Τα δελφίνια έχουν εξαιρετικά υψηλή ευφυΐα, την οποία στο φυσικό περιβάλλον εκμεταλλεύονται για να παίρνουν τις αποφάσεις τους, να προσαρμόζονται στις κοινωνίες τους, να επλέγουν τους συντρόφους και να συμπεριφέρονται ως ελεύθερα όντα. Στην αρχαλωσία τα μετατρέπουμε σε τεχνητά και υπάκουα pets. Τα παιδιά-θεατές αποκτούν μια

σπρεβλή εικόνα τού τι είναι ένα ζώο της άγριας πανίδας. Μαθαίνουν πώς ο άνθρωπος το μετατρέπει σε άβουλο πλάσμα και πειθήνιο όργανο του. Γιατί αυτά τα δελφίνια δεν μπορούν να βρουν την τροφοίη τους. Περιμένουν να τους τη δώσει κάποιος, εφόσον κάνουν αυτό που θα τους πει. Και τραβούν τα πάνδνα μέχρι να καταφέρουν να γίνουν ρομποτάκια, ώστε, όταν ο εκπαιδευτής τούς κλείνει το μάτι, εκείνα να σφυρίζουν ή να χτυπούν παλαμάκια. Τους έχουν αφαιρέσει όλο τους τον εαυτό και όλο το χαρακτήρα. Και γ' αυτό ένα ζώο που έχει υπάρξει στην αρχαλωσία για μεγάλο χρονικό διάστημα είναι σχεδόν αδύνατο να επιβιώσει μόνο του στο θαλάσσιο περιβάλλον. Απαιτείται χρόνος, πόροι και εκπαίδευση, σε συνδυασμό με την εφαρμογή επισημολογικών πρωτοκόλλων, προκειμένου η επαφή μαζί τους να μην τους μεταδώσει ιοσύ, που θα μεταφερθούν σε άγριους πληθυσμούς, προκαλώντας ακόμη και αποδυσκαταμοιές». ❖